

Starotestamentalny kontekst opisów cudownych uwolnień z Dziejów Apostolskich.

Praca podkreśla myśl teologiczną zawartą w Dziejach Apostolskich poprzez porównanie odniesień do motywu przewodniego cudownego uwolnienia z sytuacji uwięzienia, użytego w różnych tekstach biblijnych. Wiadomo powszechnie, że autorzy w swoich dziełach odwołują się do słów kluczowych, aby podzielić się swymi emocjami i przekonaniem o swojej wierze. Znajomość praw krytyki literackiej, starożytnej historii i zasad opisanych przez Magisterium do prawidłowego czytania tekstów biblijnych pozwala odróżnić elementy gatunku literackiego używane przez autora biblijnego od głównego przedmiotu nauczania zawartego w tekście.

Na kartach Dziejów Apostolskich opisane zostały powtarzające się próby, podejmowane przez władze wrogie Kościołowi, aby zastraszyć wyznawców Chrystusa. Niniejsza praca porównuje je z opisami zawartymi w księgach Starego Testamentu. Uwzględnia różnorodność kontekstu, a zarazem dostrzega podobieństwa do biblijnych opisów doznań Józefa z Księgi Rodzaju, następnie trzech młodzieńców i proroka z Księgi Daniela. Odnotowuje aluzje w słownictwie i stylu narracji prowadzonej przez autora Dziejów Apostolskich; przede wszystkim, podkreśla jako zamiar autora wyakcentowanie prymatu wiary w Boga i mocy świadectwa wiary sług Bożych. Pokazuje wreszcie jak motyw uwolnienia Piotra, Jana, Pawła i Sylasa z więzienia służy szerzeniu słowa Bożego i rozwojowi Kościoła.